

Sygnatura akt II AKa 170/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Krameris (spr.)

Sędziowie: SSA Grzegorz Kapera

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2016 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonej z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygn. akt III K 186/15

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. K. i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. K. została oskarżona o to, że :

w okresie od 22 czerwca 2011 roku do września 2012 roku we W., działając jako agent ubezpieczeniowy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie umowy ustnej, zawartej pomiędzy nią a S. M. (1) do zajmowania się sprawami majątkowymi tego pokrzywdzonego, nadużywając udzielonych jej uprawnień, doprowadziła S. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 560.000 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, w ten sposób, że wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do numeru polisy prowadzonej dla S. M. (1) przez (...) S.A. w konsekwencji czego pokrzywdzony przelał wymienioną kwotę na niewłaściwy numer umowy (...) tj. na poczet polisy J. K., która następnie dla zaksięgowania kwoty uzyskanej od pokrzywdzonego posłużyła się dokumentem w postaci oświadczenia z dnia 22 czerwca 2011 roku kierowanego do (...) S.A. zaopatrzonego w podrobiony podpis S. M. (1), potwierdzającego planowany przelew wskazanej kwoty na rzecz polisy o nr (...) stanowiącej jej własność, pozbawiając tego pokrzywdzonego spodziewanych zysków z posiadania polisy o w/w wkładzie majątkowym, czym wyrządziła w mieniu tego pokrzywdzonego łączną szkodę w kwocie nie mniejszej niż 1 mln zł;

tj. o czyn z art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 303 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn.. akt: III K 186/15:

I. uznał J. K. za winną tego, że w okresie od 22 czerwca 2011 roku do 14 czerwca 2012 roku we W., działając jako agent ubezpieczeniowy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie umowy ustnej, zawartej pomiędzy nią a S. M. (1) do zajmowania się sprawami majątkowymi tego pokrzywdzonego, nadużywając udzielonych jej uprawnień, doprowadziła S. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 560.000 zł, w ten sposób, że wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do osoby beneficjenta polisy prowadzonej przez (...) S.A. i numeru tej polisy, w konsekwencji czego pokrzywdzony przelał wymienioną kwotę na numer umowy (...) tj. na poczet polisy J. K., która następnie dokonała wypłaty z powyższej polisy, pozbawiając tego pokrzywdzonego środków finansowych wynikających z tej polisy, czym wyrządziła w mieniu tego pokrzywdzonego szkodę w kwocie co najmniej 560.000 zł. tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, a wartość 1 (jednej) stawki diennej określił na 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. w brzemieniu przed 1 lipca 2015r. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej na poczet kary grzywny jeden dzień zatrzymania w dniu 12 marca 2013r.;

IV. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierzył jej opłatę w kwocie 2180 zł;

V. zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. M. (1) kwotę 1560 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zaskarżył imieniem oskarżonej J. K. jej obrońca.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegająca na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynikająca z naruszenia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka S. M. (2) oraz D. R. i M. P., pomimo ich niejednoznaczności, nielogiczności i sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniami wiedzy, przy jednoczesnej nieuzasadnionej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, które charakteryzuje konsekwencja, spójność i logiczność, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że:

a) oskarżona była zobowiązana na podstawie ustnej umowy zawartej ze S. M. (2) do zajmowania się jego sprawami majątkowymi oraz, że nadużyła uprawnień z tego wynikających, podczas gdy oskarżona nigdy nie była zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi wymienionego;

b) oskarżona w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła S. M. (2) w błąd co do osoby beneficjenta polisy prowadzonej przez (...) S.A. i numeru tej polisy, podczas gdy w materiale dowodowym brak dowodów na takie ustalenia, a ponadto S. M. (2) podpisując i realizując przelew na kwotę 560.000 zł widział na poleceniu przelewu nr polisy, należący do oskarżonej, a nie należący do niego, jak również wiedział, że nie może założyć polisy w S. na swoją osobę oraz takiej polisy w S. już nie posiada i nie może posiadać, a więc wiedział, że nie jest bezpośrednim beneficjentem tej polisy, a jedynie środków odpowiadających wartości jednostek uczestnictwa finansowego zakupionych dnia 22.06.2011 r. za kwotę 560.000 zł,

c) oskarżona w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła S. M. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 560.000 zł, pozbawiając wymienionego środków finansowych wynikających z tej polisy, czym wyrządziła w mieniu S. M. (2) szkodę w kwocie co najmniej 560.000 zł, podczas gdy oskarżona nigdy nie zaprzeczała, aby środki pieniężne, odpowiadające wartości jednostek uczestnictwa finansowego na dzień wpłaty kwoty 560.000 zł tj. na dzień 22.06.2011 r. należały do S. M. (2), a ponadto nie ustalono w sprawie jaka była wartość tych jednostek w chwili, gdy S. M. (2) zażądał zwrotu kwoty 560.000 zł i wreszcie w chwili, gdy S. M. (2) zażądał zwrotu kwoty 560.000 zł oskarżona nie mogła zlikwidować polisy i wypłacić wymienionemu równowartości jednostek uczestnictwa finansowego zakupionych dnia 22.06.2011 r. za kwotę 560.000 zł.

1. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., polegającą na bezzasadnym pominięciu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o przesłuchanie obrońcy oskarżonej na okoliczność relacji oskarżonej na temat okoliczności wpłaty 560.000 zł przez S. M. (2) na polisę oskarżonej.

2. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., polegającą na braku przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości i finansów na okoliczność ustalenia zasad funkcjonowania polisy (...) należącej do oskarżonej, w szczególności odnośnie spodziewanych korzyści i możliwości poniesienia strat na tej polisie w okresie zakupu jednostek na kwotę 560.000 zł dnia 22.06.2011r. oraz do momentu zażądania przez S. M. (2) zwrotu kwoty 560.000 zł, a także na okoliczność ustalenia, jaką wartość posiadały jednostki zakupione z kwoty 560.000 zł dnia 22.06.2011 r., a jaką w czerwcu 2012 r. w momencie ich wykupu i wpłacenia kwoty 250.000 zł na fundusz wierzytelności zamknięty (...), a także w momencie, kiedy S. M. (2) zażądał ich zwrotu od oskarżonej.

3. art. 180 § 2 k.p.k. oraz art. 181 § 1 k.p.k. w zw. z art. 355 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegającą na dopuszczeniu i przesłuchaniu radcy prawnego M. P. w charakterze świadka na rozprawie sądowej z dnia 19.11.2015 r., osoby obowiązanej do zachowania tajemnicy radcy prawnego, co do faktów objętych tą tajemnicą, bez podstaw faktycznych i prawnych, określonych w przepisie art. 180 § 2 k.p.k., także wobec braku prawomocności postanowienia Sadu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.05.2014 r. wydanego w sprawie III Kp 857/14, wobec braku doręczenia tego orzeczenia obrońcy i podejrzanej i uniemożliwienia im w ten sposób zaskarżenia takiej decyzji procesowej, jak również bez wyłączenia jawności tej części rozprawy, na której Sąd I instancji przesłuchiwał świadka M. P., a w konsekwencji niedopuszczalne dokonywanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania wymienionego.

4. art. 5 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości w postaci:

- autentyczności podpisu złożonego przez S. M. (2) na oświadczeniu datowanym na dzień 22.06.2011 r. skierowanym do (...) S.A.,

- telefonicznego potwierdzenia przez pracownika Banku (...) w rozmowie ze S. M. (2) jego dyspozycji polecenia wpłaty kwoty 560.000 zł na konto polisy oskarżonej w (...) S.A. dnia 22.06.2011 r.;

na niekorzyść oskarżonej, zamiast na jej korzyść:

5. art. 410 k.p.k. polegający na ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i czynieniu ustaleń faktycznych na ekspertyzie kryminalistycznej z zakresu badań odsłuchowych audiodokumentów sporządzonej przez A. R. bez ujawnienia i przeprowadzenia bezpośredniego odsłuchania nagrań stanowiących podstawę do wykonania tej ekspertyzy, co uniemożliwia weryfikację ekspertyzy co do jej treści (oskarżonej nigdy nie ujawniono tych nagrań, także w trakcie trwania postępowania przygotowawczego, a ponadto oskarżona nigdy nie była pytana o ustosunkowanie się do nagrań), poddając ten dowód dowolnym i subiektywnym ocenom, wobec braku obiektywnego przypisania określonych zwrotów określonym osobom oraz wobec braku umożliwienia oskarżonej weryfikacji tego dowodu w drodze jego wysłuchania.

6. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. oraz art. 174 k.p.k., polegającą na bezzasadnym pominięciu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o przesłuchanie ustalonego pracownika Banku (...) na okoliczność ustalenia, jako

doszło do faktycznej realizacji przelewu na kwotę 560.000 zł z dnia 22.06.2011 r., jak również czy tego dnia pracownik banku kontaktował się bezpośrednio lub telefonicznie ze S. M. (2) celem potwierdzenia jego dyspozycji przelewu o co wnosił obrońca oskarżonej we wniosku dowodowym z dnia 15.12.2015 r., a zamiast tego oparcie się w tym względzie na treści notatki, czego zabrania przepis art. 174 k.p.k.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego i przypisanego jej czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej poniesione przez nią koszty obrony w kwocie 3.500 zł za postępowanie przed Sądem I instancji i kwotę 2.700 zł za postępowanie przed Sądem II instancji;

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Słuszność tylko niektórych zarzutów zawartych w apelacji jest tej rangi, że zaskarżony wyrok nie może się ostać. Podstawowym obowiązkiem Sądu pierwszej instancji jest w sposób poprawny przeprowadzić postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, by sprawa była dojrzała do rozstrzygnięcia. Kwestią następczą zaś jest ocena prawna, gdyż przeprowadza się ją po dokonaniu ustaleń faktycznych.

W przedmiotowej sprawie wystąpiły uchybienia w procedowaniu, co powoduje, że poczynionych ustaleń nie można w całości zaakceptować, lub też obarczone są błędem braku. Ma to tym większe znaczenie, że wobec rozbieżnych depozycji pokrzywdzonego i oskarżonej należało w sposób jak najpełniejszy zweryfikować je innymi dostępnymi dowodami.

Jednym z ważniejszych dowodów, służących za podstawę ustaleń faktycznych były zeznania świadka radcy prawnego M. P.. Słusznie zarzuca się w apelacji w tym względzie obrazę prawa procesowego art. 180 § 2 k.p.k., art. 181 § 1 w zw. z art. 355 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Doszło bowiem do dopuszczenia i przesłuchania radcy prawnego M. P. w charakterze świadka na rozprawie sądowej osoby zobowiązanej do zachowania tajemnicy radcy prawnego co do faktów objętych tą tajemnicą bez podstaw prawnych określonych w art. 180 § 2 k.p.k. z powodu braku prawomocności postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 maja 2014 r., wydanego w sprawie III Kp 857/14 (kserokopia – k. 2520), wobec braku doręczenia tego orzeczenia obrońcy i podejrzanej, a w konsekwencji uniemożliwienia im zaskarżenia tego orzeczenia. Wadliwe wprowadzenie do procesu dowodu w postaci zeznań świadka radcy prawnego oznacza, że dowód ten nie mógł służyć za podstawę ustaleń faktycznych. Uchybienie powyższe jest tej rangi, że mieści się w granicach podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 2 k.p.k., jako, że mogło mieć i miało wpływ na treść wyroku. Nadto słusznie w apelacji podniesiono zarzut obrazy art. 181 § 1 k.p.k. jako, że przepis ten obligował do przesłuchania na rozprawie osoby określonej w art. 180 § 2 k.p.k. z wyłączeniem jawności, co in concreto nie nastąpiło (art. 355 k.p.k.).

Jednocześnie w tym miejscu wskazać należy na oczywiście bezzasadny zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., polegający na pominięciu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o przesłuchanie jej obrońcy w charakterze świadka, na okoliczność relacji oskarżonej na temat okoliczności wpłaty 560 tys. zł przez S. M. (2) na polisę oskarżonej. Zarzut ten wydaje się być wyłącznie reakcją na przesłuchanie pełnomocnika pokrzywdzonego M. P., co do którego decyzja o zwolnieniu z tajemnicy radcy prawnego nie jest prawomocna i będzie poddana kontroli instancyjnej.

Dla oceny zasadności zarzutu aktu oskarżenia, przy sprzeczności wypowiedzi oskarżonej i pokrzywdzonego, koniecznym było bezpośrednio przesłuchanie pracownicy banku (...). Informacja od tej osoby zawarta na k. 3131, t. XIX, że nie przypomina sobie konkretnej transakcji, nie zwalniała sądu z jej bezpośredniego przesłuchania, co najmniej na okoliczności wymogów proceduralnych realizacji przelewów i modelowego postępowania pracownika

banku. Przelew kwoty 560 tys. zł od osób fizycznych na cudze konto nie zdarza się często i niewątpliwie wymaga zachowania szczególnych środków ostrożności ze strony urzędnika.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonej przybyła ona do banku z przelewem, który miała w kopercie. Po przekazaniu go urzędnicze ta: „zadzwoiła do pana M., aby potwierdzić czy rzeczywiście składała ona taką dyspozycję”. Po potwierdzeniu telefonicznym oskarżona wyszła z banku (k. 2870).

Okoliczności powyższe winny zostać zweryfikowane. Jeżeli nie in concreto (co byłoby rozwiązaniem pożądanym), to chociażby co do metody postępowania w takich sytuacjach. Uściślenia w szczególności wymagałaby informacja o dokonaniu przelewu na konto oskarżonej, tj. czy pracownik banku upewnia się co do woli autora przelewu przekazania tak znacznej sumy na rzecz osoby trzeciej.

Oprócz okoliczności dotyczących przelewu, co do którego autorstwo podpisu oskarżonego zostało przez biegłego z zakresu grafologii i badań dokumentów T. L. potwierdzone (opinia k. 3148-3156, brak pogłębionej oceny innego dokumentu, tj. (...) z dnia 22 czerwca 2011 roku sporządzonego przez oskarżoną i opatrzonego jej podpisem jak i drugim podpisem (rzekomo S. M. (2)). W tym zakresie wypowiedziało się kilkoro biegłych z zakresu badań pisma i dokumentów.

Biegła K. W. orzekła, że podpis na oświadczeniu nie jest autentycznym podpisem S. M. (2) (k. 1423-1431), t. VIII). Zdaniem innych trzech biegłych: T. K. (k. 2321-2331, t. XV), T. L. (k. 2966-2970, t. XVIII) i W. B. (k. 2553-54, t. XVI), podpis złożony na oświadczeniu nie został zakwalifikowany do badań komparatystycznych z uwagi na niemożność wyodrębnienia odpowiedniej ilości bezspornych cech osobniczych.

Jeżeli by przyjąć, że rzeczywiście żaden inny biegły lub instytut nie będzie w stanie sformułować kategorię merytorycznych wniosków końcowych, to metodami naukowymi trudno bez obawy o błąd rozstrzygnąć kwestię autorstwa podpisu złożonego na (...). Tym bardziej na okoliczność sporządzenia tego dokumentu przez oskarżoną zachodzi potrzeba szczegółowego rozważenia motywów, jakie przyświecały sporządzeniu owego oświadczenia, skoro nie było ono niezbędnym ani w Banku (...), ani potrzebne do przedstawienia Towarzystwu (...).

Pominięto w przesłuchaniu oskarżonej problem treści (...) i inicjatywy jego sporządzenia. W szczególności nie badano dlaczego w treści (...) nie zawarto wprost zapisu o tym, że pokrzywdzony S. M. (2) przekaże na konto oskarżonej kwotę 560 tys. zł., zawężając zapis jedynie do numeru polisy. Dlaczego głównym autorem (wystawcą) (...) nie był S. M. (2) (zapis w głównym lewym rogu dokumentu), tylko oskarżona J. K.. Jak i kogo zabezpieczenie miała na myśli oskarżona tworząc ów dokument.

Nadto nie rozważał Sąd kwestii skali zaufania S. M. (2) do oskarżonej i zakresu jej działań. O ile pokrzywdzony mógł wiedzieć, że z powodu wieku nie jest możliwe założenie polisy ubezpieczeniowej na swoje nazwisko, to w jaki inny świadomy i racjonalny sposób mógł zabezpieczyć się np. przed zdarzeniami losowymi po obu stronach. Czy np. przewidywał sytuację gdyby nieodwracalne zdarzenie losowe miało miejsce po stronie oskarżonej, czy był przygotowany z tego choćby względu na utratę znacznej gotówki. Dlaczego strony nie zabezpieczyły interesów pokrzywdzonego na taką ewentualność.

Nadto nasuwa się pytanie, dlaczego oskarżona wybierając z polisy (...) tys. zł nie ulokowała ich następnie w funduszach zamkniętych (...) na nazwisko pokrzywdzonego tylko na swoje, wobec braku prawnych przeciwwskazań. Taki proces rozumowania musi być poprzedzony drobiazgowym przesłuchaniem stron, by móc dojść do rzeczowych wniosków co do zgody lub jej braku w zakresie przekazania przez S. M. (2) kwoty 560.000 zł na konto swojego doradcy finansowego.

Uwagi skarżącego na temat znajomości przez pokrzywdzonego numeru własnej polisy i wiedzy, że polisa nr (...) nie należy do niego są nieuprawnione i nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym. Przeciwnie, pokrzywdzony stale korzystający z usług doradcy finansowego nie musiał dbać o zapamiętanie numerów polis, czy kont bankowych, tym bardziej, że miał od lat pełne zaufanie do agentki i polegał na niej.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 410 k.p.k. polegający na ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i czynieniu ustaleń na ekspertyzie kryminalistycznej z zakresu badań odsłuchowych audiodokumentów bez ujawnienia i przeprowadzenia bezpośredniego odsłuchania nagrań, stanowiących podstawę ekspertyzy.

W toku rozprawy głównej nie było żadnych przeszkód do wnioskowania przez oskarżoną, występującą z pomocą obrońcy o odtworzenie nagrań załączonych do akt sprawy. Wbrew sugestii skarżącego nagrania znajdują się w wykazie dowodów zawnioskowanych do przeprowadzenia na rozprawie (str. 8 aktu oskarżenia). W wykazie dowodów na karcie 2492 (t. XV) znajduje się dyktafon marki O. model (...). Płyty zawarte na kartach 2582 i 2583 (t. XVI) są kopią dowodowego nagrania rozmowy w oparciu o dyktafon.

W związku z powyższym postanowienie sądu wydane na rozprawie w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. jest ze wszechmiar prawidłowe (k. 3195, t. XX).

Wobec stwierdzonych uchybień procesowych i niepełności postępowania dowodowego przed Sądem I instancji proces wymaga powtórzenia w całości. W szczególności należy mieć na względzie to, że ewentualne przesłuchanie radcy prawnego M. P. możliwe będzie dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie III Kp 857/14 – o zwolnienie z tajemnicy radcy prawnego. Wymaga to najpierw doręczenia oskarżonej postanowienia z dnia 22 maja 2014 r. w celu umożliwienia jej zaskarżenia tego orzeczenia. Prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego, pozwoli Sądowi orzekającemu na dokonanie właściwych ustaleń faktycznych, a ewentualnie na dokonanie prawidłowej subsumpcji, co w świetle orzecznictwa i doktryny - wbrew apelującemu – nie powinno stanowić problemu.

Nie przesądzając o treści ponownego rozstrzygnięcia orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSA Grzegorz Kapera SSA Barbara Krameris SSA Bogusław Tocicki